

Ons Kommeere

VRIE SCHUUNE GAZETTE VAN DEVIEZE GASTENVEUR DE BRUGSE PUURTE

JAARGANG 2014 NUMMER 21 - GRATIS

OnsKommeere

driemaandelijke buurtkrant van

schrijfclub en fotocub van
Bij' DeVieze Gasten
Haspelstraat 31 9000 Gent

Redactie & fotografie:
De Schuunschgreivers & Fixatief

Schrijvers:
Bart, Wim, Pieter, Udo, Els, Ann,
Mark, Lieva, Koen, Erik.

Fotografen:
Leon, Henk, Wim, Katelijne, Markass,
Sammy, Elza, Pieter.

Opmaak:
Karlos

Met steun van:

Eén plus één = drie!

1. **Geschiedenis:** hangt de Belgische driekleur/tricolore/trikolore al 183 jaar verkeerd te wapperen aan vlaggen- en andere stokken? In artikel 193 van het wetboek staat letterlijk: 'De Belgische Natie kiest als kleuren rood, geel en zwart...'. Dus eerst rood, dan geel en dan zwart. Maar een expert in het grondwettelijk recht van de KU Leuven beweert stellig dat onze vlag, zoals we ze vandaag kennen, wel degelijk juist hangt. 'In 1830 was de volgorde echt rood-geel-zwart en lagen de kleuren bovendien nog horizontaal op elkaar gestapeld. Maar in januari 1831 besliste men dat er een duidelijker onderscheid met de vlag van de voormalige overheersers uit Nederland moest gemaakt worden en werd de vlag een kwartslag gekanteld.' Tegelijkertijd werd besloten om, zoals gebruikelijk in de heraldiek, de stok vast te hechten aan de zijde van de donkerste kleur. België is daarmee het enige land ter wereld dat niet letterlijk de omschrijving van de grondwet volgt.

2. **Heden:** een Kommeere vol beeldige antwoorden... en nieuwe vragen:
1) Wat maakt je gelukkig? / Qu'est-ce qui vous rend heureux? / Was macht Sie glücklich?
2) In welk land zou je willen wonen? / Dans quel pays aimeriez vous vivre? / In welchem Land würden Sie gerne leben?
3) Wat is de eerste stap naar een perfect land? / Quel est le premier pas qu'on doit mettre pour obtenir le pays parfait? / Was ist der erste Schritt zur perfekten Land?
4) Wat neem je zeker mee als je op reis gaat? / Quelle est la chose que vous emportez certainement quand vous voyagez? / Was nehmen Sie sicher mit wenn Sie auf Reisen gehen?
5) Wat is het eerste wat je doet als je terug thuiskomt van een reis? / Que faites vous quand vous rentrez chez vous après un voyage? / Was ist das erste was Sie tun, wenn Sie von einer Reise nach Hause kommen?

Voorbeeld antwoord vijf/cinq/fünf: 'Nen bak frieten!' Mayonaise apart, of niet apart, dat is de vraag! Loopt er ergens een grens, een muur, een rivier tussen Vlaanderen en Wallonië. Staan wij met z'n allen naar Waalderen te gapen als schapen naar de wolkenfabriek à la Magritte onder de bombardon boven de plastron? Is Utopia een cervela, en olala met kabbala, een bank op een bootje, een hond zonder pootje, een pot zonder loodje, een blazer in zijn blootje? Een kruis en knel en knoop en keer en vraag en oog en hoogtepunt? Een kruis en schijn en voor en droom en bedrog en denk en sterrenbeeld? Wat denkt u, beste lezer?

3. **Toekomst:** Toekomst: waaraan moeten we denken er vanuit gaand dat we hier de rest van ons leven zullen doorbrengen...?

TEGENKOMST A EMPORTER

La caravane. Je houdt het niet voor mogelijk maar hij staat er wel. Netjes onder de P van het blauwe verkeersbord. Faut le faire. Al die jaren stond hij allicht verloren en verlaten op een erf, in een schuur, op een verlaten parking. Een tot de draad versleten caravan. Groen van het mos der jaren. Vanbinnen ziet hij er zo mogelijk nog aftandser uit. Décrépité. Tafeltje, planken en rekken, bed, ... alles hangt er schots en scheef bij. De geur van schimmel en verrotting kan je er moeiteloos bij denken. Maar de eigenares is mee met haar tijd. Verkopen was geen optie, maar van Freecycle had ze al wel gehoord. Om mee te nemen dus. Dat het ding twee leuke banden heeft, mag geen bezwaar zijn. Cela ne pose aucun problème.

Misschien is het wel een ideetje om België / Belgique, een land / un pays dat er ook behoorlijk problematisch uitziet, voor eens en voor goed uit het lijden te verlossen. Gewoon op straat zetten met een bordje erbij: "Om mee te nemen / à emporter: l'ancien carrefour de l'Europe". Om mee te nemen met alles erop en eraan en erin. Een kruispunt dat je al evenmin als die caravan voor mogelijk houdt. Onmogelijk om er de juiste richting te vinden, onmogelijk om uit te leggen aan een argeloze voorbijganger. Neem dus maar mee en maak het er beste van. Groot is het niet. Met een beetje opkuisen, hier en daar een likje verf en een beetje morrelen aan de inrichting geraak je al ver. Als je finaal niet vergeet alles en iedereen eens goed door elkaar te schudden, - links/ rechts, noord/zuid, oude en nieuwe Belgen - kan je er nog jaren plezier aan beleven. Benieuwd wie de gok zou wagen en waar we terecht zouden komen. Vermoedelijk ergens in een land waar er nog plek is en waar we niet teveel in de weg staan en lopen. De Russische toendra? Te midden van de bossen in Canada? Of drijvend in de Stille Oceaan? Als er te veel kandidaten zijn, als, kunnen we ons landje nog altijd verloten. Waar we ook terecht komen, de kans is groot dat we veel beter af zullen zijn. Want geef toe, kruispunten zijn zelden aangename plekken: druk, gevaarlijk, onoverzichtelijk, veel fijn stof en een ongeluk is zo gebeurd.

Belgien / Belgique / België: «A emporter!».

Gelieve dit bericht te liken en vervolgens massaal te delen.
Merci bien.

Mark

INHOUD **ONS KOMMEERE** JAARGANG 2014 NUMMER 21

Tegenkomst: a emporter?	3	Geachte vader, dag lieve mama,	18+20
GeKOMMEERed	4	De 7 verschillen: oplossing vorig nummer	21
Modis Vivendi	6	Vergeet niet te klagen	22
Een imaginair land	9	'Is wijs om weer thuis te komen (17)	25
Gebuurtefeest 1957	10	Wat maakt je gelukkig?	28
Brabançonne	12	Het beloofde land	30
Wat je nooit niet mag vergeten	13	Zoek de zeven verschillen.	33
Dagboek van een wijkagent	14	De vuilbak van Ons Kommeere	34
Gids Marcel Guignet roept op tot vrede	16	Bink van de maand	36

GeKOMMEEREd

Dedju, tes weeral zu loate dat er over een Kommeere un bietje moe worden gepeinzd. Wa zeker es, es da die van de fanfare de taalgrens 'en masse' zen overgestoken um doar wa muziek te spelen en uuk te leren an ons burenen ,in et suden'. Kweet et nie, maar ik hupe da ze derin zijn gesloagd um 'Gent es zu schune' nog meer te propageren! Nen goe verstander ee moar un half woord nudig. Gent, allee... de Brugse Puurte int westen es uuk al ver genoeg. Moar goed, in Gent es er veel zu Schune, en er zijn dan die Schune Schreivers. Fototrekkeurs kentdewel want overal te vinden; schreivers hewen zich mier op de vlakke. Die proberen der altijd wa van te moaken veur da bladschen van ulder. Ge zoe ut uldere nie aangeven. Vandoage est er niets te schreiven, morgen zuveel mier. Der moe an worden gewerkt. En da doen we dan uuk. T'es altijd een fiest da bladschen!

Zoen we ne kier nie proberen in een ander 'land' te leven? Een vroege als gien ander. Nie, wulder goan nie verhuizen, nie! We willen hier blijven, moar we zoen eens gerne den boel een beetje veranderen. En alles een bietje noar ons goestinge, hé. Da gaf nogal nen klap. Nie direkt gemakkelijk.

Zu als da goat, wierd er ierst en vuural wa 'gespioneerd'. lens goan kijken hoe da dat zit in dat andere 'land' da we eigenlijk niet zu goe kennen. Der woaren verschillende 'stekken' uitgekozen. De iene al un beetje properder dan de andere. Er waren dan uuk warme alsuuk wat kèwere momenten mee wa regen. Moar goe, er wierden wa fotootjes 'geschoten'. Wa es te weinig want er woaren duzenden fotootjes. Nen leeouter moe uuk wa werk hen! Tes natuurlijk zu da die

fototrekkeurs nie gemakkelijk kontent zijn. Die klikken moar en nog mier èn ieder portret moe dan ne giller zijn. Nou ja, ik verstoa da wel das ze altijd uuk mier willen. Moar begot, ze doen hun beste.

Op de vergoaderinge zaten we dan uuk allemoal tuupe tegoare. Allemoale ant 'breenwassen'. Ge kent da wel. Nou was het over De nief stad, het nief land... Waroem nie ne Nief Schune Schreivers Woordenboek werd er gehoord? Alvast wierd gestart het nief 'werk'jaar en de jaarlijkse barbekue most al worden afgeschaft. Propere Els had zu eur gedachten bei al da werk. Je kon er geen speld tussenkrijgen. Barbekue? Nije. En bei die erste Kommeere vergaderinge gien werk, allien een goeie pint, tuupe. Nen goeie aanzet veur een nief land: nie te veel werken. Werk? Afschaffen!

Veur da oenze navond een bietje opgeschoven was, hadden wulder dan uuk den ouwen Vandaele echt vernieuwd mee echt 'propere' woorden. Ge keunt et nie geluven, moar wa ze doar allemaal uit hunnen frak hoalden, kzoe zeggen 'geniaal'. Tuurlijk edde van die sinikasters die da allemoale nie su proper zien, da wel. Hier op de Brugse puurte ewen we van een 'specialeke'. Nen uitsmijter van Een Kommeere, eentje uit de duzend, moest het worden!

Ge geluoft et of nie, maar ons goesting kunde nie breken want we goan d'er veur. Veur de prentjeskijkers: veel leute... veur de lezers: veel plezier.

Eriksen

Modus Vivendi

Er zijn geen zekerheden meer. Vroeger wist ik direct welk vlees ik in de kuip had wanneer ik heel ver aan de horizon een paars doorzichtig kapsel gezeten op een fiets zag aankomen. Daar hield ik weinig rekening mee. Daar hoefde ik ook geen rekening mee te houden want lang nadat mijn benen al onder de terrastafel geschoven waren, schoof de paarse suikerspin boven oude knoken voorbij. Niet meer deze dagen. De elektri-

sche fietsen gooien alle wetten van de aërodynamica overhoop. Ze zijn tegenwoordig wél iets om rekening mee te houden geworden, de paarse suikerspinnen zijn meringues geworden. De meringue zit weliswaar geplet onder een fietshelm en de kleur is niet meer zichtbaar maar de oude knoken? Die bewegen vanzelf. Als het ware. Ze zijn gemotoriseerd tegenwoordig, de Ouden Van Dagen. Aan een rotsnelheid scheuren ze mij, de niet gemotoriseerde, in alle

stilte voorbij. En telkens schrik ik me een ongeluk.

Er zijn geen zekerheden meer bis. Met het spotten van de meringues op afstand loopt het tegenwoordig ook niet echt meer zo goed. De leeftijd jongleert. Heftig. En doet dat echt niet goed, bij momenten. Ver zien, GOED ver zien, wordt een grotere uitdaging dan het vroeger was. De bokkensprongen van de veertigplusser. Het struikelen van de

ooit onstruikelbare.

‘Waar gaat dit hier eigenlijk over?’, vraagt u zichzelf intussen af, ‘Wat wilt ge nu eigenlijk zeggen met al dit gelamenteer?’ Awel. Awel ... Ik heb mezelf die vraag intussen ook al een paar keer gesteld. Als dat een troost kan zijn. En het enige antwoord waar ik zo direct kan op komen is: verbazing, verwondering en ontroering. Verbazing, verwondering en ontroering. Daar gaat het hier over. Daar zal het hier over gaan. De heilige drievuldigheid. Of alleszins toch de mijne. Wat niet bestaat moet ge zelf uitvinden. Om maar te zeggen.

De heilige drievuldigheid dus.

Verbazing. Verbazing dat de grote twijfelaar als het op het hebben van zekerheden aankomt, plots de zekerheden mist. Bijkomend, verbazing dat alles is wat het is en daardoor allemaal evenveel waard is. (Als 't maar niet té snel gaat.) Maar daarbovenop verbazing over het feit dat niet iedereen daar intussen achter is. Over dat evenveel waard zijn, niet de te snelle snelheid, dat is louter mijn probleem. Bijvoorbeeld: de poetsvrouw op het werk, enfin, één van de poetsvrouwen. Ze is oma geworden. Fier als een gieter. En jong nog om oma te zijn. Met rechte rug door de bureaus, smile van het ene oor naar het andere, en terug. En elke dag op haar ochtendronde flappt ze het deksel van haar mobiele poetskar omhoog en toont ze de foto van haar kleinkind die, zwart/wit gekopieerd en vergroot, tegen de binnenkant van het deksel van de vuilbak is geplakt. Ik zeg het u, daarvoor ga ik plat op mijn gat van verbazing. Of hoe de binnenkant van een deksel van een banale vuilbak van het ene op het andere moment getransformeerd kan worden in de buitenkant van een beginnend leven.

Verwondering. De grote verwondering, over krak hetzelfde als hierboven: dat alles is wat het is en daardoor evenveel waard is. Verwondering bovendien over het feit dat ik daar zelf helemaal in mijn eentje (nu ja) ben achter gekomen en al de rest net nog niet. Bijvoorbeeld: ik dwaal door de grote GB achter de Groene Vallei. Ik heb zo mijn momenten. Daar verloren

lopen is plezant, kijken naar waar-deloze spullen die ik niet nodig heb en dus ook niet ga kopen. Ik word ronduit gelukkig van het kijken naar waardeloze-spullen-die-ik-niet-nodig-heb-en-dus-niet-ga-kopen. Op mijn strooptocht naar dat geluk draai ik onvermoed de gang in van de boeken en de boekskes en loop ik bijna een Oude Van Dage omver die verdiept is in de Playboy. Zo verdiept dat hij de grote GB rondom hem helemaal vergeten is. Ik draai me in alle stilte om, keer terug op mijn stappen en sta, lang nadat ik de kassa ben gepasseerd, nog schaapachtig te lachen. De verwondering, miljaar, die verdomde verwondering. In de grote GB achter de Groene Vallei. Alstublieft.

Als hekkensluiter: de ontroering. Bijvoorbeeld: een collega krijgt op het werk een ruiker bloemen aangeboden. Van haar man. Afgeleverd door de bloemist. Voor hun twintigjarig huwelijk. Met haar man, dat huwelijk, niet met de bloemist. Respect. Twintig (20) jaar samen? Twintig jaar uw bed met iemand delen; en altijd dezelfde? Respect, voor de tweede keer. Zoudt ge dan elkaars scheten herkennen en ook even graag gaan ruiken net als ge uw eigen scheten herkent en graag ruikt? Een mens vraagt zich dat toch af? Ik vraag mij dat af. Nu vraag ik mij dat af, toen niet, toen smolt ik ter plekke, mij afvragend wat dat met iemand doet, iemand al zo lang kennen. Plaatsvervangende ontroering.

't Gaat hier nog altijd nergens over hoor ik u intussen denken en uw wenkbrauwen raken elkaar onder de denkrimpels in uw voorhoofd. 'Verhaaltjes vertellen over 'Verbazing, Verwondering en Ontroering'. Iedereen kan dat', zegt ge mij, 'het

zingt en ringt hier van goedkoop sentiment en meligheid.'

'Ja maar', zeg ik u, 'het zijn wel verhaaltjes die echt gebeurd zijn.' Er is er niet eentje verzonnen. Het zijn de dagdagelijkse dingen die mij overkomen. En als ze mij overkomen gaan ze u zeker ook overkomen want zo veel speciaals doe ik niet in mijn leven. Los van het bewust verloren lopen in de grote GB's dan misschien. Ik had best een boom kunnen opzetten over de negatieve verbazing en verwondering, verhalen zat want er broeit wat in deze lelijke etteren-de zweer die we buurt noemen ...

Maar daar had ik geen zin in. Ik wilde gewone echte verhaaltjes vertellen. En ook geen fantasieën over een utopische wereld. Noch een perfecte wereld. Ik kan dat niet. Waarschijnlijk kan ik dat zelfs niet eens aan, perfectie. Alles zou verbazing, verwondering en ontroering zijn. Ik zou gegarandeerd verzuipen aan te veel. Zoveel is zeker. Et voilà: er zijn geen zekerheden meer tris ...

Els

advertentie

blazoën optiek

b.v.b.a

Blazoënstraat 5
9000 Gent
Tel: 09 226 17 24

openingsuren: 9 -12u en 14 -18.30u
zaterdag: 9 -12u

BTW BE 0 420 4 39273 - RPR:GENT

EEN IMAGINAIR LAND

IN HET LAND VAN SOJAMELK EN WOU DHONING

VAN SCHUIMWIJN, OESTERS, KORIAN DERBLAD

WAAIERT
DE WEELSE
ZOMERZON

SPAT EEN BUI IN PARELS OPEN, OP BESTELLING

ZIE ONS LOPEN, ZWEEVELIEREN, ZWEMPELEN

EN MULSTIG~ ROBBEDOLLEN

OVER HET RAG-VAN EEN WORLD WIDE WEB

MET DUURZAAM TRILLINGSCOMFORT,

OP WEGEN DIE ZICH WEVEN

VAN OASE TOT OASE, WAARIN WE ... STIL!

LUISTER! NAAR HET LEVEN DAT ZICH UIT DE AARDE GROEIT,

DAT
BEKNOPT
ONTLUIKEND
VERBLOESEMEND
RIJPEND IN VERMOEDEN
VOLKOMEN TOT VRUCHT DOORBLOEIT,
IN RAUWE SCHOONHEID, LUST EN GRATIE.

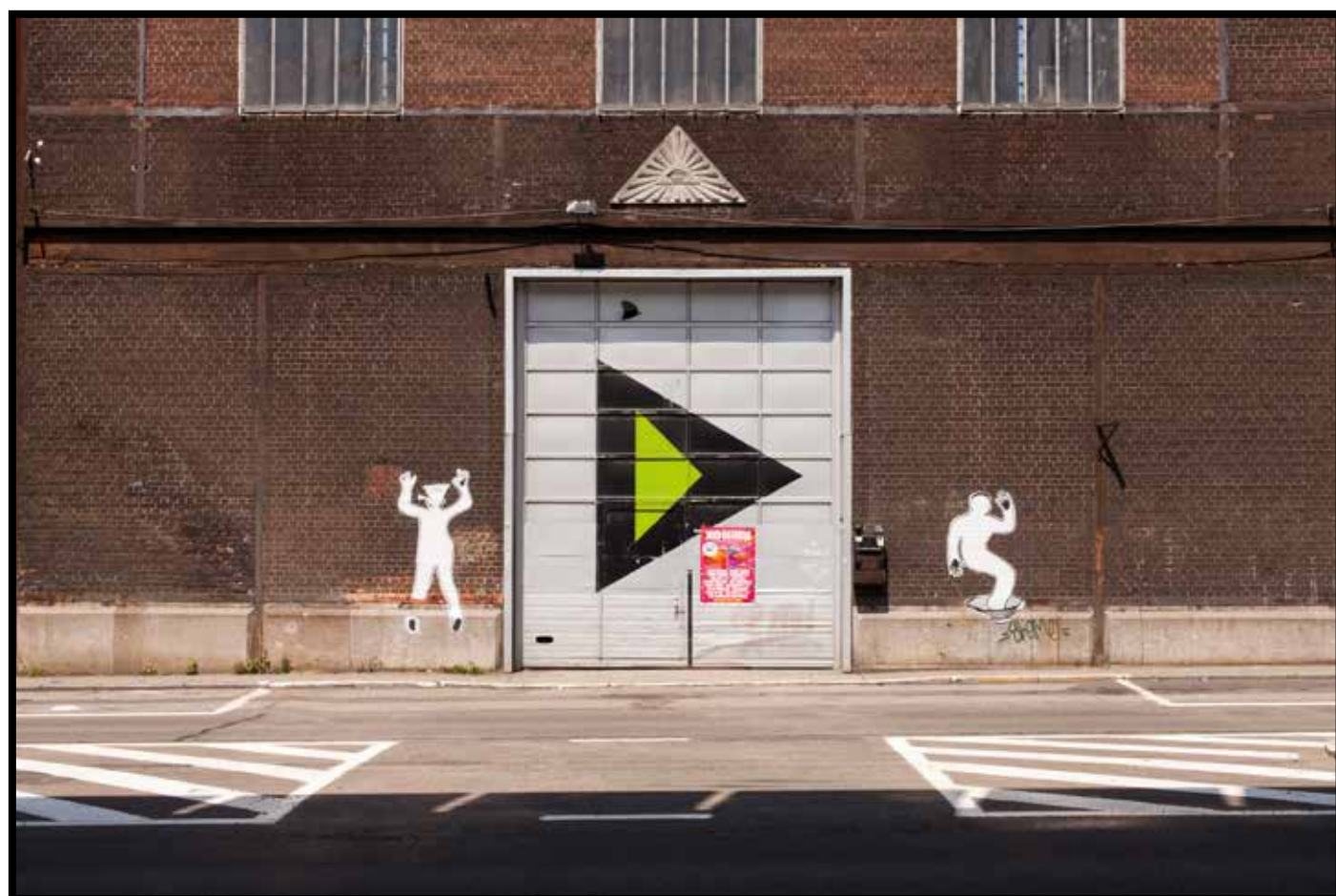
TRANSFORMATIE HERNIEUWT ER DE CYCLI VAN BESTAAN, KOMEN, GAAN.

EN NIEMAND,

NIEMAND

ZAL EEN KIND **SLAAN.**

Lieva 2014

Geburtefeest 1957
Kaarskensstoet ter hoogte
van café 't Smiske, nog steeds
hoek Bevrijdingslaan en
Zinniastraat.
Op de voorste rij oa. Zoë
Goethals, dochter van de
toenmalige uitbater van café
t'Smisken en echtgenoot
Henri Maegerman.

O dierbaar België, o heilig land der vaad'ren,
 Onze ziel en ons hart zijn U gewijd,
 Aanvaard ons kracht en het bloed van ons aad'ren,
 Wees ons doel in arbeid en in strijd,
 Bloei, o land, in eendracht niet te breken,
 Wees immer u zelf, en onge knecht,
 Het woord getrouw dat g' onbevreesd moogt spreken.
 Voor Vorst, voor Vrijheid en voor Recht.
 Het woord getrouw dat g' onbevreesd moogt spreken.
 Voor Vorst, voor Vrijheid en voor Recht
 Voor Vorst, voor Vrijheid en voor Recht
 Voor Vorst, voor Vrijheid en voor Recht.

Après des siècles, des siècles d'esclavage,
 Le belge sortant du tombeau
 A reconquis par son courage
 Son nom ses droits et son drapeau.
 Et ta main souveraine et fière,
 Peuple désormais indompté,
 Grava sur ta vieille bannière :
 "Le Roi, la Loi, la Liberté"
 "Le Roi, la Loi, la Liberté"
 "Le Roi, la Loi, la Liberté"

Nun schreite dein festen Bahnen,
 Von Glück zu Glück, von Nacht zu Nacht,
 Gott, der beschützt Belgiens Mannen,
 Auf deine Wohlfahrt hat bedacht.
 Zur Arbeit Auf! Uns winkt zum Lohne
 In Feldern reiche Ernte noch;
 Im Glanz der Künste strahlt die Krone -
 Gesetz und König und die Freiheit hoch!
 Im Glanz der Künste strahlt die Krone -
 Gesetz und König und die Freiheit hoch!
 Gesetz und König und die Freiheit hoch!
 Gesetz und König und die Freiheit hoch!

Po nosse Beldjike, nosse firté, nosse bele Patreye,
 S' il est reki, ci djoû la, nos mourrans !
 Li Liberté vât k' on sacrifeye si veye,
 Po-z è leyî profiter nos efants !
 Dins nozôtes, k' est vaici, i gn a pont d' lâches,
 So nos tertos, nosse payis pout conter !
 Flaminds, Walons, tchantans, tchaeke e s' lingaedje :
 Li Rwè, li Lwè et l' Liberté !
 Li Rwè, li Lwè et l' Liberté !
 Li Rwè, li Lwè et l' Liberté !

O, dierbaar België van Vlamingen en Walen,
 Gij wordt geregeerd door Kerk en Kapitaal.
 De Société Générale heeft alle macht int land,
 Gendarm en dief, die gaan hier hand in hand.
 En de student, de arbeiders en boeren,
 Die hebben niets, die krijgen op hun smoel.
 Aan ons de strijd om eensgezind te voeren,
 De macht aan 't volk, dat is ons enig doel.
 De macht aan 't volk, dat is ons enig doel.
 De macht aan 't volk, dat is ons enig doel.

De weg is lang en eerlijk oervervelend. Fotografen zoeken doorheen hun lens naar het minste dat hun ziel kan beroeren. En dat is zo minuscule. Maar hun allernieuwste hyperdigitaal apparaat tracht vandaag de nodige wonderen te verrichten.

De trein had ons afgezet in Charleroi. De kleine verborgen geheimnissen van het volk dat leeft in het land tussen 'Somber en Muis-stil' zullen worden opgespoord en misschien niet gevonden. 'Thuis' wordt later alles wel eens bekeken, bewonderd, geselecteerd, behouden, verworpen en uiteindelijk nog een beetje langer bewaard. Je weet nooit. Ik volg, kleurrijke woorden zoekend over wat voor mij nieuw is.

Ik bevind mij veel later in het landschap van 'Nirgendwo', terwijl slechts enkele wagens dat Mad Max-gebied snel doorrijden om er nooit te stoppen. Wij zijn een beetje de weinigen die in deze Sjarelroise eentonigheid van verlaten mijnterreinen rondkuieren om er indrukken op te doen. Een dagje uit wou ik het noemen. Voor mij onbekend en ook een beetje onbemind. Geen van beiden is echter rampzalig te noemen. Niet echt is het een vakantieoord als bestemming in dit Wallonische of Henegouwse landschap. Ja, je vraagt je af of het niet gewoon een 'aller' en 'immédiatement retour' wordt. Om te zeggen veni, vidi en dies meer vici in een Latijnse wijsheid vertaald als: 'ik kwam, keek een beetje rond en vertrok' spoor'slags richting huiswaarts Brugse Poort Gent.

Voor mij was het een beetje 'buiten'land, die mooie zonnige zaterdag. Kennis maken met... Had ik ook mijn oren even te luister gelegd. Wat neem je mee voor zo een dagje uit naar het land Wallonië. Niet ver, zo dichtbij, maar toch. Iemand gaf enige info over een appel voor de dorst, een drankje, een paar boterkoeken en dat is het? Iemand an-

Wat je nooit niet mag vergeten

ders gaf mij alleen goede raad: breng jezelf mee.

Je krijgt daar plots in die oneindige eenzaamheid te maken met een heuse opwelling doorheen je leden. Je voelt de nood het hoogst worden. Je zoekt dat onbereikbare cafeetje dat niet aan die eenzame 'terril' is gelegen maar een paar kilometer verderop, misschien. Je zoekt een uitweg en in de buurt van een metrostationnetje is een soort Brugsepoorts sluikstort ideaal.

Je handtas heeft een lijstje van wat je zeker niet mag vergeten op watdanook reis, hoe kort die ook mag zijn: Nummer Eén item is degelijk toiletpapier. Netjes geborgen voor het geval dat... je nergens terecht kan en het ergens op Franse wijze in de natuurlijke omgeving moet gebeuren.

Zelf gebaarde ik me een beetje van pijpens dat onzalige kak-moment, en terwijl de drie fotografen hun blik op oneindig of dichterbij hadden gevestigd, verdween ik in de verwaarloosde natuur van Sjarelroi. De natuurlijke drang stoorde zich niet aan dat landschap. Wat moet, moet. Het was een opluchting.

Het was zomaar en weet je wat? Vergeet ze nooit! Dat dozijn velletjes aan toiletpapier. Je hebt er geen idee van hoe veilig en hoe gerust het aanvoelt. Niets kan je gebeuren. Of toch? Dat je het ooit misschien wel kunt gebruiken. Ach ja, het merk maakt niets uit!

Erik

DAGBOEK VAN EEN WIJKAGENT

Brugse Poort 1896

22 april 1896

Overlijden van De Boever Honoré en zijn echtgenote Baert Marie

Deze morgen om 5 ³/₄ u heeft men de echtelieden De Boever Honoré, 48 jaar; dagloner en Baert Marie, Clementine 46 jaar oud, huishoudster, wonende Leickaai 26, dood gevonden voor hun bed. De eerste vaststellingen doen veronderstellen dat vrouw Baert, die nogal fors gebouwd is en onderwerp was van een reeks aanvallen, een beroerte heeft gekregen, en De Boever, haar ter hulp is willen komen en bezweken is onder het gewicht van zijn vrouw en gevallen is in een zodanige positie dat hijzelf ademnood kreeg en gestikt is. Het lichaam van de vrouw is op de buik gevonden buiten het bed in de lengterichting, het hoofd op het hoofdkussen gedrukt op de linkerwang. Het lichaam van De Boever dwars erover, het hoofd lichtelijk gebogen op de rechterwang, de benen op het bed in de lucht zwerend. Dokter Beerens op de plaats delict geroepen heeft de dood vastgesteld maar zonder de doodsoorzaak vast te stellen. De lichamen zijn overgebracht naar de Bijloke. Het parket is op de hoogte gebracht.

Verstikking op de Leickaai 26 De 26ste September 1896

De genaamde Van Daele Eugenie, fabriekarbeidster, 31 jaar, wonende Leickaai 26, is deze morgen rond 5 u gevonden in bed, flauwgevallen en ondanks alle zorgen van dokter Van Meenen is zij rond 11 ¹/₂ u in dezelfde staat naar het hospitaal gebracht.

Op 22 april laatstleden, rond 5 ³/₄ u op hetzelfde adres in dezelfde kamer heeft

men de echtelieden Honoré De Boever en Marie Baert gestikt terug gevonden. De autopsie uitgevoerd op beide lichamen heeft geen oorzaak gevonden. De huidige en vroegere bewoners van dit huis zijn herhaaldelijk ongesteld of onpasselijk geworden. Een onderzoek ter plaatse door ervaren mensen dringt zich op.

Stenen gegooid naar meteropnemer Mr De Ruyter
21 maart 1896

Gisteravond, rond 5 ¹/₂ u, is de meteropnemer Mr De Ruyter, door een 30-tal kwajongens, bekogeld met stenen. Hij reed met de fiets door de Groendreef. Een steen brak de ketting van zijn fiets. Hij moest zich weghaasten omringd door een bende jonge schurken die zich verkneukelden in zijn ongeluk. Er was ongelukkiglijk geen enkele agent te bespeuren.

Er is een onderzoek geopend om de uitvoerders van deze daden van slechte wil die gevaarlijk zijn voor het publiek.

Vangst op 7 februari 1896

De politie van de 6de wijk heeft gister namiddag een goede vangst gedaan voortvloeiend op de diefstal bij Coppenholle in de Nettestraat 100. In de nacht van 4 op 5 oktober heeft een verdacht individu waarvan de linker wijsvinger ontbrak, zich laten opmerken. Dezelfde verdachte heeft zich nu terug laten opmerken en is aangegeven bij de politie. Gearresteerd en naar het commissariaat gebracht is hij herhaaldelijk beschuldigd van verschillende feiten. Inlichtingen bekomen per telefoon hebben bevestigd dat het een beruchte gangster betreft die sedert enkele maanden, met bezwarende feiten, gevlucht is uit Antwerpen. Het is hoogst waarschijnlijk dat dit dezelfde man is die beschuldigd wordt van meerdere diefstallen in de stad. Hij was vergezeld van een zekere Jean Laeg van de Muide beschuldigd van diefstallen gepleegd in de Landbouwersstraat.

Gids Marcel Guignet roept op tot vrede vanop de citadel

Terwijl de Propere Fanfare zich een weg baant tussen de toeristen in de binnenstad, hangt honderd meter boven de Maas de citadel over Dinant, dreigend, beschermend. 'Toch heeft die bescherming niet gewerkt in die begintagen van de Eerste Wereldoorlog', zegt Marcel Guignet*. Hij gidst groepen individuele bezoekers rond binnen de versterkte muren. Op 23 augustus 1914 werden 674 bewoners van Dinant vermoord door Duitse troepen. Een week eerder waren 58 Franse soldaten omgebracht in een doodlopende vleugel van de versterking. 'De eerste cel van die gang blijft sindsdien leeg uit respect voor onze verdedigers die het leven hebben gelaten', vertelt Guignet. 'Nadat het contingent Fransen gedood was, is Dinant door de Duitsers ingenomen. Een week later volgde in huizen en straten die vreselijke slachting. De citadel had vanaf dan geen militair nut meer.'

'Nu is het versterkte kasteel erfgoed geworden dat deze en andere wrede gebeurtenissen herdenkt. Een maquette geeft de verschillende fasen van het drama van augustus 1914 weer. In 1930 werd bovendien in de citadel een loopgraaf uit '14-'18 nabgebouwd. Tot slot doet de schuine kamer je ervaren wat er gebeurt als door een bombardement een bunker of schuilkelder verzakt. 'De boodschap "Nooit meer oorlog" is duidelijk', zegt Guignet. 'Ik hoop dat de bezoekers hier weggaan met een positieve en vastberaden ingesteldheid om het niet meer te laten gebeuren. Mijn ideale land is er een van openheid en verdraagzaamheid.'

'Maar om dat land te realiseren, is het vooreerst nodig om te werken aan een goede verstandhouding tussen alle Belgen.' Marcel Guignet heeft met zijn zevenenzeventig jaar al heel wat mensen zien passeren. Hij gidst met

overtuigend gemak in het Frans én het Nederlands. 'Vlamingen en Walen, we hebben toch een flink stuk geschiedenis gemeen. We delen ook dezelfde interesse voor het goede leven.' En dus lardeert hij zijn uiteenzetting met een uitweiding over het abdijbiertje van Mont Saint Guibert.

We onderbreken hem en vragen wat zijn bijdrage tot dat ideale land kan zijn. 'De oorlogen behoren in onze gewesten stilaan tot het verleden. Van de Eerste Wereldoorlog zijn bijna geen getuigen meer in leven. Er zijn geen oud-strijders meer. Hier en daar nog een honderdjarige die uit zijn kindertijd put. Zolang ik kan, wil ik helpen om de herinnering levendig te houden', zegt Guignet. 'Ik ontmoet hier vele jongeren. Voor het spektakel moeten ze hier niet zijn. Soms hangen en zeuren ze wat. Toch zie ik dat velen onder de indruk raken van het oorlogsverhaal. Dan is mijn missie geslaagd.'

'Grote verlangens heb ik voor de rest niet meer. Ik ben gelukkig als ik kan genieten van het leven in onze stad. Als gids verdien ik een extraatje en daarmee drink ik 's avonds graag een glas in het Café Des Arts. Vaak vind je er plaatselijke (en andere) musici die een hommage aan onze beroemde stadsgenoot Adolphe Sax brengen. En ik kijk uit naar de Dag van de Harmonie volgend jaar in september. Elke drie jaar komt een twintigtal harmonieën en fanfares uit binnen- en buitenland hier spelen. Na hun eigen optreden brengen de honderden musici die avond op de Place Patenier samen een concert. Daar krijg ik kippenvel van En als ik terugkom van een reis leg ik steevast een muziekje van Toots Thielemans op. Toots is de peter van de Dinant Jazz Nights. Bij zijn passages hier herinnerde Toots er ons telkens aan dat waarden als emoties en meevoelen eeuwig zijn. Bluesette, dat is thuiskomen.'

Ann

* Fictieve naam voor onze gids die uit collegialiteit niet individueel in beeld wou komen.

Vooreerst wil ik jullie op het hart drukken dat jullie altijd in mijn gedachten zijn, en dat ik jullie enorm graag zie. Ik kan het niet genoeg zeggen. Wat jullie ook over mij mogen denken. Ik verlang daarvoor niets van jullie terug. Ik vraag geen begrip, medelijden of vergeving. En ik ben er heus niet op uit om jullie voor het hoofd te stoten. Echt niet. Het zal misschien toch gebeuren, maar het is niet de bedoeling. Dat moet je van me aannemen. Deze brief wordt geen rechtvaardiging. Nee, dit is gewoon een mooi moment om de pen ter hand te nemen, en jullie te schrijven. Het moest er een keer van komen, en ik ben er klaar voor.

En hier ben ik dus. In volle glorie. De zoon, de broer, de toekomstige oom, die naar den vreemde is getrokken. Om er een nieuw en beter leven te beginnen. Ik schrijf jullie heel bewust vandaag, 9 augustus, want op 9 augustus is dit land op zijn mooist. Waarom? Dat ga ik jullie direct vertellen, natuurlijk. En misschien – wie weet – ontstaat er wel een zekere interesse. Hoop doet leven! Maar goed, wat is er zo speciaal aan 9 augustus? Wel, op 9 augustus vierden we de nationale feestdag van Abrodia! We herdenken vandaag de honderd negenenveertigste verjaardag van het begin van de moeder aller revoluties. Met een uitzinnig feest, het Fiesta Del Toro! Echt waar, je zou het hier eens moeten zien. De straten van onze prachtige hoofdstad Capitál lopen vol met schitterend uitgedoste vrouwen en mannen. Eén gigantische parade.

Wat die stier daarmee te maken heeft? Wel, die verkleedpartij is natuurlijk niet zomaar een verkleedpartij. Overal worden varianten opgevoerd op hetzelfde thema: de opknoping van El Dictador. Want honderd negenenveertig jaar geleden kwam er een einde aan de onderdrukking, nadat de toenmalige heerser op nogal knullige wijze om het leven kwam, samen trouwens met het paard waarop hij net had plaatsgenomen. Hoe dat precies in zijn werk ging, is me niet helemaal duidelijk, maar het komt er op neer dat de nogal voortvarende Grote Leider zijn hengst al de sporen gaf, terwijl de stalknecht het nog moest losmaken. In de paniek die daarop ontstond moet de leider van zijn rijdier zijn afgevallen, en daarbij verstrikt zijn geraakt in de teugels. Op dat moment zou het steigerende paard, dat luisterde naar de

ietwat misleidende naam Toro, nog een laatste poging hebben ondernomen om zichzelf los te rukken, waarbij het zijn in de teugels hangende meester wurgde. En in één beweging ook zichzelf. Zo gaat tenminste de legende, want er waren geen getuigen. De enige die hier iets had over kunnen vertellen, was de stalknecht, maar die is er in het tumult vandoor gegaan. Van hem werd nooit meer iets vernomen. En vandaar dus het feest van de stier, die eigenlijk een paard was.

Capital, 9 augustus 2014

Geachte vader,
dag lieve mama,
Beste broer en
schoonzus,

Nu was El Dictador zó uitgekookt dat hij niet alleen al zijn tegenstanders had laten elimineren, maar hij had zich ook nog eens met bijzonder weinig capabele luitenanten omringd. Nul, om precies te zijn. En nakomelingen waren er nog niet. Het is overigens nog maar de vraag of die er ooit zouden gekomen zijn, gesteld dat hij in leven was gebleven. Aan vrouwen nochtans geen gebrek, hij trouwde maar liefst zeven keer! Al zijn echtgenotes liet hij echter na verloop van tijd kruisigen, wegens het verzaken aan de echtelijke plicht, zwanger worden. En na elke terechtstelling vorderde hij een nieuwe bruid op, die door haar familie node werd afgestaan. Dat de Leider zelf aan de oorzaak lag van de kinderloze staat van zijn opeenvolgende huwelijken, was een publiek geheim. Dat hij niet helemaal goed bij zijn hoofd was ook. Het moet gezegd dat de onbedoelde zelfdoding niet zijn eerste dwaasheid was. Maar goed, waar het op neer komt is dat er na de onverwachte dood van El Dictador, en bij gebrek aan ook maar één mogelijke opvolger, er voor Abrodia niets anders op zat dan de revolutie af te roepen – al was het maar om geen gezichtsverlies te lijden – en vervolgens een parlement te installeren en de democratie in te voeren.

Vandaar dus dit feest! Het is doodjammer dat we niet allemaal over heel erg snel internet beschikken, anders had ik direct wat foto's doorgestuurd. Maar geen nood, ik heb ze op een SD-kaartje staan, en als morgen de internetwinkel weer open is, zal ik ze op Dropbox zetten, dan kunnen jullie met eigen ogen aanschouwen wat een carnaval dat hier is. En niemand moet werken, werkelijk niemand! Behalve horeca-personeel, die draaien dubbel natuurlijk. Maar goed, daar is het dan ook horeca-personeel voor. Geen medelijden met de horeca! vervolg op p. 20

vervolg van p. 17

Sorry, dat was niet persoonlijk. Het is gewoon een feit dat behalve de horeca het volledige zakenleven in dit land stil ligt, dat was alles wat ik daarmee wou zeggen. Leest u vooral verder, alstublieft.

Nu we het er toch over hebben: vader, hoe vergaat het tegenwoordig uw theehuis? Ik hoop uit de grond van mijn hart dat de schande van de naar het buitenland uitgeweken oudste zoon er niet toe heeft geleid dat het clientèle is weggebleven. Of dat naar aanleiding van dat zelfde feit extra strenge controles vanwege fiscus en volksgezondheid uw zaak niet de das om doen. Om nog maar te zwijgen over klachten naar aanleiding van vermeende geluidsoverlast. Zoals u allemaal doemdenkerig had voorspeld. U heeft zich er toch nog niet toe genoodzaakt gezien die arme neef Pablo te ontslaan, en hem terug te sturen naar het gesticht waar u hem vandaan gehaald heeft? Want daar sta ik tegenwoordig wel bij stil, bij dat soort dingen. Niet dat ik vind dat u dat idiote neefje kost wat kost moet aanhouden, verre van zelfs. Die kerel hoort achter slot en grendel. Als je ‘t mij vraagt zou u daarmee een mooie bijdrage leveren aan het algemeen welzijn. En misschien kunt u het hok waar u die debiele ober ‘s nachts in opsluit in de toekomst wel verhuren aan een Abrodiaanse uitwisselingsstudent. Ik kan wel voor een aanbeveling zorgen, als u dat wil. Dat is het minste dat ik kan doen. Met het geld dat dat zou opbrengen, betaalt u gemakkelijk een tweetal dienststers die klanten aantrekken, in plaats van ze af te schrikken. We moeten aan de commerce denken, nietwaar?

Ja, nee, u heeft gelijk: ú moet aan úw commerce denken, ik heb mezelf in deze volledig buiten spel gezet. Met mij gaat het overigens ook goed. Dank u. Tot spijt van wie ‘t benijdt. Kijk, ik weet dat jullie hier niet graag mee geconfronteerd worden, maar het moet me van het hart. Dus, knoop het in jullie oren: het gaat goed met mij. Ik mis Moederland wel een beetje, maar niet hard genoeg om wenend terug naar huis te rennen en me door mama te laten troosten. Hoe ik het ook draai of keer, ik kan alleen maar zeggen dat ik geen greintje spijt heb. Ik moest daar weg.

Maar laten we een kat een kat noemen: er zijn altijd duizend keer meer redenen om het niet te doen. En toch zijn er van die gekken zoals ik, die op een dag gewoon weggaan. Met vrouw en kinderen, met hebben en houwen. Bij manier van spreken natuurlijk, want een vrouw had ik nog niet, toen ik uit Moederland vertrok. Ik ben me er van bewust dat miljoenen anderen gewoon zijn gebleven. Want er zijn altijd die duizend andere redenen, waarvoor je kan blijven. Maar ik hoor dus bij die groep die inpakt en vertrekt. Met een plan of zonder. Soms alleen maar met een vaag idee, een vermoeden. Maar weg, weg, weg, naar

een betere plek, een ander leven.

Ik praat hier met veel mensen. Mensen van overal. Ook mensen van bij ons. Mensen die hun land hebben verlaten omwille van oorlog of armoede. Of omdat ze homo waren, ergens waar dat geen goed idee is. Sommigen wilden alleen maar naar een plek waar er niet geschoten wordt, waar geen hongersnood is, géén geweld tegen burgers, of geen nare ziektes waartegen je je van de overheid niet mag beschermen. Anderen waren pure goudzoekers, zoals ik. Maar ze blijven zonder uitzondering achter hun besluit staan. Ook al zijn er zaken waar we op voorhand geen weet van hadden: hoe verschillend de mensen zijn, en de gewoonten, en de gerechten, en de opvattingen, en het geloof. Hoe moeilijk we ons verstaanbaar kunnen maken, hoe onze huidskleur ons parten speelt, en de klank van onze namen. En dat er spelregels zijn die we niet kunnen doorgronden.

Vroeger dacht ik dat je die dingen zelf in de hand had. Dat het aan jezelf lag. Ik had een theorie die zei dat het verschil maakte of je vooral ergens van weg ging, of eerder ergens naartoe. Ik meende dat wie bewust ergens heen ging, zich daar sneller zou aanpassen, dat die het gemakkelijker zou hebben. Op alle gebied: sneller aanvaard worden, minder heimwee krijgen, gelukkiger worden. Enzovoort, nog duizend andere dingen. Want iemand die alleen maar ergens weg wou, die wou eigenlijk niet weg. Nee, ik zeg het verkeerd: zo iemand, die wou alleen maar ergens niet meer zijn, die wou nergens héén. En dat was contradictorisch. Dàt dacht ik toen. Maar toen wist ik nog niets. Ik was een broekvent, niet meer dan dat.

OK, laat ons dus nogmaals een kat een kat noemen: het maakt helemaal niets uit waarom je het doet. Daar ben ik inmiddels wel achter. Mortiervuur is geen betere reden dan honger, vervolgingen zijn niet slechter dan ziektes, en de verlokking van geld is even eerbaar als die van de liefde, als motief. Echt waar. Geloof me, ik kan het weten. Ik zocht rijkdom en ik vond geluk. Een andere invulling van het woord rijkdom, zo u wil. Maar het kon ook anders uitdraaien. Begrijpt u? Het had ook slecht met me kunnen aflopen. En dat had – en nu komt het doordenkertje – dat had ook gekund zonder naar het buitenland te trekken. Dat heeft er allemaal geen donder mee te maken. Geen donder!

Kennen jullie trouwens de meest voorkomende voornamen in Abrodia? Dat raad je nooit. Voor een jongen: Ditadoro. En voor een meisje: Ditadora. Zot hé? In dit land stikt het van de kleine dictatortjes! Wat een grapjassen toch, die Abrodianen! Vind je niet? Weet je vader, toen ik voor het eerst hoorde over El Dictador en zijn paard, toen verscheen spontaan jouw beeld voor mijn ogen. Ik kon alleen maar aan jou denken. Je kan het bezwaarlijk een compliment

noemen, maar jij bent net als die gekke dictator. En ik ook! Laat dat duidelijk zijn.

Tja broer, nog een geluk dat jij anders in elkaar zit. Jij steekt je kop in het zand en je houdt je gedeisd. Je wacht je tijd af, en je denkt: “mijn beurt komt nog wel”. Want jij bent de kroonprins nu, nu ik de wijk genomen heb. Alleen, als jouw moment ooit aanbreekt, zal je er niet klaar voor zijn. Want de Grote Leider heeft je de stiel niet geleerd. Hij heeft nooit toegestaan dat je te dicht bij hem in de buurt kwam. Hij werkt nog liever met die rare neef van hem, want die kan hij dumpen als hij hem niet meer nodig heeft. Pablo hoeft niet eens gekruisigd te worden, gewoon weer inleveren, en klaar is Kees. Nee broertje, na ons vader is het gedaan met de dictatuur. En in je hart ben je daar niet rouwig om, wees maar zeker.

Vader, als je deze brief onderhand nog niet verscheurd of verbrand hebt, dan hoop ik dat je het voorgaande stukje met de nodige consideratie hebt voorgelezen. En dat je dat ook doet met de passage die volgt. Want het is niet mijn bedoeling om mijn enige broer te kleineren of te koeioneren. Hij kan er zelf ook niet aan doen, hij is zoals hij is. En gelukkig heb je hem een vrouw bezorgd die wel speciaal voor hem gemaakt lijkt te zijn. Ze verstaat de kunst van op de achtergrond de touwtjes in handen te houden, en ze stelt aan hem geen eisen waaraan hij toch niet kan voldoen. Een klein minpuntje is misschien dat ze hem nog geen kinderen geschonken heeft, en het lijkt er sterk op dat dat ook zo zal blijven. Maar wat dan nog? In zijn geval zou dat niet eens zo’n heel slechte optie zijn. Want hij is de stalknecht, van hem zal nooit meer iets worden vernomen. En wie wil daar nu het kind van zijn?

Hoor je, vader, hoe ik tegen de dingen aankijk? Het cynisme? De eigenzinnigheid? De eigengereidheid ook? Herken je het niet? Kijk eens om je heen. Kijk naar mama, ... ik weet zeker dat ze instemmend zit te knikken: de appel valt niet ver van de boom. Ik zie het haar denken, en ze heeft gelijk ook.

Begrijp je nu waarom ik niet bij jou in de buurt kon blijven? Er kon bij ons maar één El Dictador zijn. Er was er één teveel. Jij en ik, wij lijken wel gedoemd om vroeg of laat onszelf de das om te doen. En we hebben niet eens door dat we ons paard “stier” noemen. Ik zal maar zwijgen over onze andere dommigheden. Nee, dan hebben die rare Abrodianen het allemaal veel beter begrepen. Sedert hun zogenaamde revolutie staat het recht op stommiteiten in hun grondwet ingeschreven. Samen met de plicht tot zelfrelativering. Beide zijn vereiste vakken op de scholen. En zo komt het dat al die kleine dictatortjes elkaar niet in de weg lopen, hier in het overigens te gekke Abrodia. Er is nog hoop, pa. Ook voor mij, en zelfs voor jou. Dag vader, dag moeder, dag broer en schoonzus. Ik zal jullie blijven schrijven, en ondertussen hoop ik stilletjes ook op een berichtje van uwentwege.

Kussen en knuffels (typische gebruiken hier),

x (idem)

Je oudste zoon en broer,

Seth

De 7 verschillen: oplossing vorig nummer

advertentie

Rita mode

Kleding voor

hem en haar

Bevrijdingslaan 21

9000 Gent

09 226 31 49

Vanmorgen stond Peter op toen hij, blijkbaar, voldoende geslapen had, de wekker was niet nodig. Hij frist zich op en begint te werken van thuis uit. Vandaag schrijft hij verder aan een stuk programmacode voor een nieuwe module dat zijn team vorige week heeft gebouwd. Dit werk doet hij drie dagen in de week, op veranderlijke dagen maar, in zijn geval, meestal van maandag tot woensdag. Andere collega's hebben elk hun eigen drie voorkeursdagen om te werken. Een uur later worden de kinderen gewekt, ze ontbijten allen samen en hij wandelt met hen naar school. Op de terugweg komt hij nog een gepensioneerd buur tegen en ze hebben een korte babbel. Terug thuisgekomen werkt hij nog enige tijd verder aan de programmacode. Om elf uur begint hij zich klaar te maken om naar een lunchvergadering te trekken

met de collega's. Aangezien hij er naartoe kan vliegen heeft hij maar 20 minuten nodig om er te geraken. Elk neemt er zijn of haar gewenste kop koffie of thee en ze installeren zich rond de vergadertafel. Na de vergadering waarin ze enkele wijzigingen in hun planning hebben afgesproken, gaan ze samen naar een restaurantje in de buurt voor een lichte lunch. Na de lunch vliegt hij terug naar huis

waar hij zijn fiets met kar klaarzet om wat groenten te halen in zijn stadstuin. Daar begint hij wat te wieden en gaat ook nog even naar de bijtjes kijken. De gewenste prei, wortelen en selder worden geoogst, en hij neemt ook nog wat wilde postelein mee en het groen van de paardenbloem die er al enkele weken aan het groeien is. Thuis begint hij de groenten te reinigen en alles klaar te zetten voor het avond-

Vergeet niet te klagen

eten.

De kinderen komen met hun mama Veerle terug gewandeld van school en maken hun huiswerk. Ook Veerle had vandaag een werkdag; ze gaf de hele namiddag les in een middelbare school in de buurt. Bij het avondeten vertellen de kinderen honderduit over hun avonturen van de dag. Allen samen kijken ze nog een uurtje naar de televisie, waarna het voor de kinderen bedtijd is. Peter en Veerle bekijken elk hun email berichten van die dag en bespreken met elkaar de planning van de volgende dag. Wat later komen nog enkele vrienden langs, waarmee ze een gezellige babbel hebben.

Peter wordt wakker wanneer de wekker afloopt, hij frist zich op en begint het ontbijt klaar te zetten. Veerle helpt intussen mee de kinderen klaar te maken. Hij wandelt met de kinderen naar school en

neemt z'n fiets al mee, zodat hij van de school uit direct kan doorrijden naar het huis van René en Maria, waar hij voor de rest van de voormiddag op de zwaar demente René gaat oppassen. Zo kan Maria boodschappen voor de komende week halen en heeft ze over de middag nog tijd voor een koffiekletske in het buurthuis. René vraagt vrij vaak om naar huis te gaan, zodat hij op z'n dochter kan gaan passen. Maar z'n dochter is intussen al oma van een zestal kleinkinderen. Peter gaat dan maar met René door de gang en de keuken terug naar de eetplaats en het salon, waar hij René terug in de zetel laat zitten vanwaar ze drie minuten eerder "naar huis" vertrokken zijn. Dit ritueel wordt nog een tiental keren herhaald in de loop van de voormiddag. Helemaal opgevrolijkt van het gezellige samenzijn met haar vrienden en vriendinnen komt Maria even na de middag terug thuis met haar boodschappen. Peter gaat de rest van de namiddag samen met Veerle de tuin verzorgen. Tegen het einde van de namiddag gaat Veerle de kinderen aan de school ophalen, terwijl Peter de nodige groenten voor het avondeten oogst. Peter begint het avondeten klaar te maken. Veerle komt hem wat later helpen nadat ze de kinderen aan hun huiswerk gezet heeft. Na het avondeten komt Melanie aan om op de kinderen te passen. Die gaan kort daarop, na hun uurtje kinderprogramma op het scherm, slapen. Melanie begint te studeren, waarbij ze gebruik maakt van een tablet, waarvoor het bedrijf van Peter enkele jaren voordien nog enkele modules heeft gemaakt. Die zorgen er onder andere voor dat het tablet permanent kan blijven aan staan, zonder de noodzaak om regelmatig batterijen op te laden.

Peter en Veerle gaan vanavond naar een voorstelling in een zaaltje in de buurt. Een vrij jong bandje komt er hun nieuwe cd voorstellen. Na de voorstelling blijven ze nog een paar uur in de lounge van het zaaltje plakken. Enkele van hun vrienden zijn ook naar de voorstelling gekomen, dus is er gelegenheid en meer dan voldoende reden om nog wat bij te praten. De verhalen van hun kinderen, die naar dezelfde school gaan, worden met elkaar vergeleken, wat hen allen al een beter beeld schept over hoe het er op de school van hun spruiten aan toe gaat.

Het weekeinde begint met vier spelende kinderen die hun ouders brutaal wakker maken. Peter en Veerle staan dan ook maar op om hen van een lekker ontbijt te voorzien. De kinderen helpen na het ontbijt met de kleine afwas. Daarna spelen ze samen een gezelschapsspel.

Omstreeks elf uur stoppen ze met spelen en maken zich op om te vertrekken. Vandaag gaan ze op bezoek bij de ouders van Veerle. Deze keer gebruiken ze de wagen

om er samen heen te vliegen. Grootmoeder heeft een lekker etentje voorzien voor haar hele kroost. De oudere kleinkinderen komen er pas later bij, die hebben immers hun eigen activiteiten: sport, muziek of jeugdbeweging. De jongere kleinkinderen kunnen bijna niet wachten tot ze van tafel mogen om buiten te gaan ravotten. Er is achteraan in de tuin een klein bosje waar het leuk verstoppertje spelen is. En vóór de tuin en het bos is er een groot gazon waar ze met z'n allen lekker kunnen voetballen. Intussen hebben de volwassenen enkele interessante en leuke conversaties. Een paar uur later wordt een televisie aangezet, opdat de enkele geïnteresseerden de sportwedstrijd van die namiddag kunnen volgen. De anderen blijven verder babbel met een koekje en een kop koffie of thee. De kinderen worden wat later binnen geroepen voor een lekker stuk taart. Intussen is de wedstrijd op tv afgelopen, de kijkers discussiëren nog wat na over de strategische acties van hun sportidolen en komen daarna de andere volwassenen vervoegen voor een aperitief en het avondeten. Er is een mix van broodjes en beleg, zodat iedereen zelf een broodje naar keuze kan maken.

Na het avondeten trekken allen terug huiswaarts, waar de kinderen, doodmoe, direct in bed worden gestoken. Peter en Veerle genieten nog even na van de voorbije dag. Daarna zetten ze nog een film op om hun dag mee te beëindigen.

Er is veel veranderd sinds de millenniumwisseling van een dertigtal jaar geleden, technologie wordt ingewikkelder aan de binnenkant en eenvoudiger aan de buitenkant. Gezondheidszorg verbetert, er wordt minder "verdiend" aan geneesmiddelen die een ziekte dan wel minder lastig maken, maar ze niet genezen. Er wordt meer voor oplossingen gezorgd dan voor winst. Sinds de koppeling tussen waarde en prijs terug werd hersteld is speculatie immers zinloos geworden. Mensen leven minder jachtig en mee daardoor gelukkiger, ze zorgen beter voor elkaar en gebruiken minder tijd voor activiteiten die nadien toch maar nutteloos blijken. Maar er blijven ook steeds nieuwe "opportuniteiten" opduiken waar sommigen misbruik van maken tot ze daarin gestopt worden. Er kan en mag intussen veel, maar niet alles is al in orde, dus: vergeet niet te klagen.

Wim

'T IS WIJS OM WEER THUIS TE KOMEN (17)

Foxx was op wandel voor een bezoekje bij zijn vriend. Freddy De Lozer. Iets wat hij graag doet, Foxx. Op wandel gaan voor een bezoekje aan goede vrienden is het ultieme.

Rustig langs het water van de Brugse Vaart. Dat deden ze graag. Daar konden ze vrolijk hun gedachten laten gaan. Of zoals Freddy De Lozer hem ooit had gezegd: *'Vriend, er gaat niks boven eens lekker dagdromen. Gewoon je hoofd vrijmaken. Eens weg zijn zonder tijd!'*

En zo wandelden Foxx en Freddy langs het water en maar vertellen wat ze deden. Bij de Bargiebrug gekomen lag er een boot aan de kade. Ze dachten een woonboot. En ze wilden hem meteen kopen. Een woonboot. Want in Gent wonen veel mensen nogal aan het water. Zoals in de Machariuswijk maar vooral ook aan de Brugse Poort. De Brugse Vaart. Het kanaal van Gent naar Brugge. Ooit de waterpoort naar die stad in West-Vlaanderen.

'En toen,' zei Freddy, *'toen in die tijd was er een watertaxi naar Brugge. De Bargie! Het was hier nogal wat, vooral met de meisjes.'* De meisjes, dat was zin ding.

Maar ze moesten weg. Op reis. Freddy en Foxx.

Foxx zijn pappa noemde dat ooit *'Op zakenreis gaan'*. Want hij moest naar de Wandeling. De Nieuwe. Zo noemde hij nadien, zijn zakenreis. De Wandeling. De Nieuwe. En Foxx kende dat ook. En Freddy ook. Zo gaat dat soms. Maar Freddy zag dat minder zitten.

Freddy zei tegen Foxx: *'Ze zeggen dat ik De Lozer noem en heet, maar ik denk dat mijn naam anders is. Jeanine zei vannacht tegen mij dat vanaf nu mijn naam The Walker is. Ge weet wel, ik wandel elke nacht graag, altijd op stap. Meestal alleen, Zo ben ik. Maar ook soms met u Foxx. Soms moeten we eens achterop kijken. Zonder achterlichten.'* En er werd opnieuw gelachen.

Toen belde Jean-Pierre vanuit Mousnyland. Dat ligt ergens in het zuiden van het land.

Hij had zijn dochter de dag voordien in het verre Moscou in Gentbrugge rijles gegeven. Op de parking bij de politie aldaar. Maar de achterlichten waren enigszins een beetje defect. Kan gebeuren. En die mannen hadden dat gezien. Vanuit hun venster.

Maar alles kwam goed.

Foxx zegt tegen Jean-Pierre: *'Waarom kom je het niet eens bij ons op de Brugse Poort proberen? Veel eenrichtingsstraatjes en een rustige Bevrijdingslaan waar weinig verkeer is om het rijden met de wagen onder de knie te krijgen.'*

En het is verdomme gelukt!

Mooi toch om weer thuis te komen.

Koen V.

Wat maakt je gelukkig?

Wat ik dan eigenlijk eens wou doen, is uit de vergetelheid van de voorbije jaren het voornaamste halen dat mij is bijgebleven over het dagelijkse 'gelukkige' leven. Waar het woord 'geluk' misschien wel heel veel of heel weinig werd gebruikt in woord en taal. Over mijn dagelijkse behoeften en verwondering. Over wat het allemaal betekende en of het wel iets betekende dat de moeite is om over te schrijven, om over te mediteren, om bij te blijven voor de toekomstige generatie. Of die wel of niet is geïnteresseerd in mijn voorbije levensjaren dat is dan echt hun zaak en niet de mijne meer. Per slot van rekening ben ik er dan niet meer. Wie was ik dan ook? Ja, één van die vele zoekers naar geluk. En er toen maar de brui aan gaf.

Ach ja, ook die spreekwoordelijke druppel in de almachtige oceanen van deze planeet was ik, of één van die vele miljarden zandkorrels in de vele woestijnen. Zelfs minder ben ik, zelfs minder dan het molecuule dat zich splitst in ontelbare atomen. Maar het zal altijd wel zo zijn dat wij ons willen doen kennen in onze 'belangrijkheid' en uiteindelijk toch rondom ons zien dat alles zo betrekkelijk is. Dat de natuur ons uiteindelijk allemaal overdekt en ons beschouwt als een laagje verse humus ter bevruchting van een eeuwigdurende aarde. Want de natuur bepaalt alles, wat wij ook denken dat wij kunnen bepalen.

Alfa en omega. Het alfa startte voor mij toen die tweede oorlog woede doorheen een wereld, zich een tweede of derde maal verbaasde over de schade die het allemaal veroorzaakte. Vele jaren was ik dan zoekende naar wat geluk betekende. Eureka? Neen, ik stond er niet echt bij stil bij het vinden van geluk.

Het omega blijkt dichter en dichterbij te komen en dan blijft er de hamvraag. Wat maakt of maakte mij gelukkig? Tot de slotsom komen dat je geluk een beetje zelf moet zoeken, en blijven zoeken tot je het vindt. Niet alles is kommer en kwel, en alles is overgoten met een sausje geluk. Een sausje dat alle negatieve in ons leven dat het geluk dwarsboomt ook ietwat bedwelmt en de zon toelaat er doorheen te schijnen.

Om het eerlijk te zeggen? Dat er mensen zijn die zich geweldig vermoeiend inspannen om dat geluk te vinden en uit te baten. Gelukkig zij die waarde hechten aan zoveel kleine dingen, bijvoorbeeld. Je kan er niet omheen, maar er is duidelijk heel veel 'gemaakt' geluk. Het geluk van in een digitale wereld te mogen leven, maar meer nog er van te mogen profiteren. Dat profiteren wordt dan afhankelijk van het inkomen en het venijn zit in dat staartje van je portemonnee. Je strandt dan

op een niveau dat je nog aankan, maar gelukkiger zou je je voelen wanneer er een 'ietsiepietsie' meer aan capaciteit, aan hyperkwaliteitsbytes waren. Dat maakt je dan gelukkiger. Maar het is mis poes. Het is de illusie van geluk.

Het digitale geluk is dichtbij. Het digitale geluk is ook oneindig en gaat nooit voorbij. Nogmaals: een zeker geluk dat een reële fictie is van ons echte bestaan. Het eureka - Ik heb het gevonden, zit hem echter in onze persoonlijke menselijkheid en vriendelijkheid in omgang ten overstaande van anderen, het praatje met de burens, de koffie op het terras met enkelen en genieten van de zon en een deugddoend gesprek, de vriendschap die 'gelukkig' maakt. Het stemt tot nadenken. Voor mij zou het Omega mij perfect gelukkig maken als mijn stof en as zich kon verspreiden van op het cafetaria van de Kringloopwinkel op een winderige dag richting De Vieze Gasten. Nu, dat kan misschien wel geregeld alhoewel het dan wel voor wat reglementeringsproblemen kan zorgen. Maar dat de stof waaruit ik gemaakt was, gewoon ter plekke neerdaalt over een buurt waar ik gelukkig was zou toch wel passend zijn. Er moeten geen holle woorden klinken in dat Pierkespark waar ik mij thuis voelde. Van geluk mocht ik spreken. Requiescat in pace: dat ik ruste in vrede!

Erik

Het beloofde land

Zo'n 100 jaar geleden trekt de Waalse journalist Auguste de Winne door Vlaanderen. In een artikelenreeks getiteld "A travers les Flandres" brengt hij in Le Peuple een choquerende getuigenis van het armetierige Vlaanderen van die tijd.

Het verslag van een reis langs 'gaten van verdriet' door een Vlaanderen dat ligt te kreunen onder de knoet van Kerk en Kapitaal. Een verdoemde uithoek van arme boeren en arbeiders, ijverige kinderhanden in giftige fabrieken, vol honger, uit-

buiting, kinderarbeid, analfabetisme, tyfus en cholera. Een onderwereld van mandenmakers, steenbakkers, touwslagers, zwavelstokmakers, visschers, zwervers en textielarbeiders. De spinners, de wevers, de vlaswevers en de bleekers in De Brugse Poort zijn slechts enkele van de vele miserabele figuranten in de reeks.

Op datzelfde moment bevindt Wallonië zich in het centrum van de industriële revolutie. De zeldzame combinatie van steenkool en ijzererts in de ondergrond

maakte het land van Sambre en Maas tot het beloofde land. Met kolen, staal en glas als motor voor een 150 jaar durende wirtschafswonder. Wallonië is dan de derde economische macht ter wereld, na Groot-Brittannië en de Verenigde Staten. De uitstraling zorgt voor een aanzuigeffect en eindeloze va-et-vient van gelukszoekers met sterke ruggen: Italianen, Marokkanen, Turken, en ook veel Vlamingen. Vanaf 1850 zullen zo'n 100 jaar lang verschillende golven Vlaamse economische

vluchtelingen op zoek gaan naar een beter leven zuidwaarts. De Vlaamse versie van de blues, 'Goin' down South, where the chilly wind don't blow. Van de far west naar la Wallonie profonde. In Charleroi, Seraing, Luik en La Louvière staan de Vlamingen, naast hun werklust, algaauw bekend om hun dronkenschap, vechtpartijen en algemene lompigheid. De Waalse putten blijken echter niet onuitputtelijk en de Vlaamse miserie niet erfelijk... 1965 wordt het jaar van het keer-

punt, vanaf dan is de gemiddelde Vlaming rijker dan de gemiddelde Waal. Enkele jaren later wordt de eerste stap gezet in de federalisering van het land: gewesten en gemeenschappen worden in het leven geroepen, meteen ook de institutionalisering van het wij-zij denken en België als tweelandenland. Wallonië verwordt tot een economische schaduw van zichzelf: één grote industriële erfgoedsite hopeeloos op zoek naar een nieuw elan.

Het beloofde land – bis
Meer dan 100 jaar na de eerste golf van Vlaamse vluchtelingen trekt er opnieuw een bonte stoet gelukszoekers naar het beloofde land ten zuiden. Het zijn geen economische vluchtelingen deze keer maar politieke vluchtelingen op zoek naar een plek van verbondenheid en begrip. La fanfare propre des mecs degoulasses noemen ze zichzelf en ze zijn een lofzang op dit land van surrealistes, op de marriage-fou België genaamd. Deze onevenwichtige bende is een symbool voor camaraderie, een toonladder van diversité, 3 octaven tussen strik en plastron tussen klak en kepie, een clair-obscur van proper en vuil, een pirouette van links over averechts, een vaccin tegen chagrin. Ze zijn op zoek naar een land met een dichter als koning, een regering van consuminderend en een publieke publieke ruimte, meer plantsoenen om in te zoenen, fietsloze zondagen om met de wagen te rijden en vooral: meer verbeelding.

Ze voelen zich verweesd in een welvaartsstaat à la flamande die zich wentelt in een 'chauvinisme du bien-être', in geklop-op-de-borst, in triomfantisme én verongelijking. Ze laten fermettegem achter zich omdat ze lak hebben aan navelstaarderij en communautair gestook met socio-economische indicatoren. Ook zij staan, naast hun zwierigheid, in Huy algaauw bekend om hun dronkemansliederen, bagatelles en algemene contrairété. De queeste van deze meute naar het groenere gras is niks minder dan een omfloerste hernieuwing van de huwelijksbelofte tussen noord en zuid, met surrealisme als blijvende grond voor de liefde. Vandaar, beste flandriens uit dit pays-plat, neemt u deze graafput tot uw wettige vrouw, om te hebben en te houden, vanaf deze dag, in goede en slechte tijden, over communautair en identitair gezeik heen? Oui, avec plaisir. Dan wens ik u de kracht toe deze belofte tot in lengte van jaren trouw te mogen blijven. Alors on danse!

Pieter

Bronnen:

"Arm Wallonië - een reis door het beloofde land" van Pascal Verbeken
"Dag Vlaanderen - Hoe Walen Echt Leven En Denken" van Christophe Deborsu

Zoek de zeven verschillen.

DE VUILBAK VAN ONS KOMMEERE

De Gentse vuilzakken zijn intussen geel/rood geworden. Nieuwe aanbesteding, nieuwe kleurkes maar nog altijd dezelfde vurte zakken die te pas en te onpas scheuren. Maar dat is peanuts uiteindelijk. Wat erger is: net als ge denkt dat de geel/zwarte combinatie uit het straatbeeld is verdwenen, letterlijk, duikt 'het spook van de senaat' overal op. Niet enkel in het straatbeeld maar werkelijk o-ve-ral. Siddert ende beeft want het is pas begonnen. Scilt ende vrient en de twee vingers in de lucht die we ongegeneerd, en in mijn geval ongevraagd, in ons kont geduwd hebben gekregen. Slikken zult ge, en niet te veel commentaar verkopen want we zullen wel eens zien wie het voor het zeggen heeft. De subsidies kunnen ze niet meer afpakken, dat is al gebeurd. En misschien kan het vrouwenkamp alvast een beetje anticiperen en al aan de haard gaan zitten? De Marsupilamis krijgen plots een heel andere betekenis.

Er zijn er die content zijn hè, er zijn er echt die content zijn en die geloven dat Alles nu Beter gaat worden. Maar gaat alles beter worden? Wordt alles beter als alles groter en langer en breder en hoger wordt. Ik ben daar nog zo zeker niet van. En wat is beter? Nòg meer van vanalles voor onszelf? En wat met de ander?

Kan ik hier iets zinnigs over zeggen? Neen, want ik weet het allemaal niet meer. Echt niet. Wat is boven en wat is onder. Links en rechts zijn wel duidelijk dees dagen, mannen en vrouwen ook; maar de rest? Het zou simpel moeten zijn, toch? Maar dat is het niet en we worden verwacht mee te gaan met de stroom, mee te groeien en te werken aan de economische groei, en de welvaart en de koopkracht en en en ... de Karel zegt dat "het gezond verstand en de lange termijn zegevieren". Er zit zelfs geen vrouw in gans dat kampement op wiens schouder we tranen met tuiten kunnen schreien.

Maar zoals al gezegd: ik weet er niets van. Dus hielen in de grond stampen, remmen en het zelf op mensenmaat doen. We zullen zélf wel ons sociaal weefsel kweken. Dat is nog de beste optie.

Gouden Raed van de Zusjes Tijsebaert ...

In voorbereiding ... we hadden speciaal tips gevraagd om iets met zoutzuur of zelfs iets straffers te kunnen fabriceren. Enfin, iets sterks genoeg om de geel/zwarte plekken op ons meubilair te verwijderen. 't Mag zelfs wat toxisch zijn en 'onzen adem pakken'. Want hoe we nu gepakt zijn en worden, dat is ongezien.

Voorlopig geen remedie in onze bus, maar wacht, dat komt nog. Geef ons wat tijd, eerst even boven water komen en onzen tweeden adem pakken.

Ondertussen of nadien: De Zusjes:

"We zijn gaan zoeken in Waalderen, gaan vragen bij de mensen van Tihange, Hoei, Charleroi, Dinant, Namen en de ganse streek daartussen. Daar zaten we deze zomer toch voor een ganse week. We dachten, nu vragen wij hier eens of zij andere trucjes gebruiken dan de Flandriens, in hun keuken, huiskamer, wasmand of voor de vlekjes en geurtjes overal. Maar al wat we hoorden was zo bekend en herkenbaar. Zij doen exact hetzelfde als wij doen. Dus de wijze raed voor deze week, gelijk waar je komt in Waalderen of Flandronie, je bent er thuis, de trukendoos past overal."

Het alfabet

Bad bed bid bod bud
CAD CEC CIA COA CUP
Dat det dit dot dut
Fat fet fit fot fut
Gal gel gil gol gul
Hap hep hip hop hup
Jas jes jis jos jus
Kat ket kit kot kut
Lat let lit lot lut
Mat met mit mot mut
Nap nep nip nop nup
Pat pet pit pot put

Q qu qua quad quadri
Ram rem rim rom rum
Sas ses sis sos sus
Tak tek tik tok tuk
Van ven vin von vun
Wak wek wik wok wuk
Xl xxl xxxl xxxxl
Yan yen yin yon yuk
Zat zet zit zot zut

Raar gezegd:

"Ze komt vanavond langs met haar voeten."
"Ik heb net iemand op mijn lijn gekregen."

Weet u dit al?

- Een kat slaapt elke dag 16 tot 18 uur.
- Kikkers sluiten nooit hun ogen, zelfs niet als ze slapen.
- Om alle bloed uit een mens te zuigen moeten 1,2 miljoen muggen diezelfde mens allemaal tegelijkertijd steken.
- Ieder mens is even groot als de afstand tussen zijn/haar zijdelings gestrekte armen.
- De tong van een kameleon is tweemaal zo lang dan zijn lichaam.
- Het is onmogelijk om je elleboog met je tong aan te raken (tenzij je een kameleon bent natuurlijk).

Surrealisme

De blinde zat bij het licht van een gedooft kaars, in het oorverdovende lawaai van de cafetaria, in stilte, aan de hoek van de ronde tafel het onbeschreven blad te lezen.

Vaart wel mijn vrienden. Ajuus.

Els

advertentie

Op zoek naar net dat ene exclusieve stuk?

Spring regelmatig eens binnen bij de Kringloopwinkel Brugse Poort

om allerlei originele producten op de kop te tikken. Draagt u ons milieu een warm hart toe? Koop dan tweedehands. Met tal van vrijwilligers en mensen die niet terecht kunnen op de reguliere arbeidsmarkt zorgen we ervoor dat onze winkel vol staat met goederen die een tweede leven tegemoet gaan. Dit alles geeft ons een eigen karakter met een unieke winkelsfeer.

Wij zijn steeds op zoek naar herbruikbare goederen. Bent u uitgekeken op uw interieur of is het niet langer van nut? Doe er een ander plezier mee en breng uw spullen naar de Kringloopwinkel Brugse Poort. We komen ze ook gratis ophalen na een telefoontje op 09/227 25 64.

U vindt ons in Haspelstraat 49 9000 Gent
Wij zijn open van maandag tot en met zaterdag van 10u00 tot 17u30
Volg ons op www.kringloopwinkelgent.be en via facebook

BINK VAN DE MAAND

Nathalie woonde jarenlang in de Brugse Poort. Ondertussen is haar woonrelatie met de wijk een beetje verwaterd, maar ze is er nog steeds te horen en te zien.